Bijlage 1 - Argument E: Uitgebreide toelichting overwegingen

"Uitvoerbaarheid"
Een voorbeeld is de regeling beschreven in de voorgestelde toeslagenverordening (artikel 3, lid 2 en artikel 4, lid 2). In een bijstandsgerechtigd gezin met inwonende meerderjarige schoolgaande/studerende kinderen moet de vraag of er sprake is van woningdeling beantwoord worden aan de hand van twee inkomensgrenzen, waaronder geen verlaging van de bijstandsnorm plaatsvindt, maar waarboven de inkomsten van het kind op de norm in mindering worden gebracht. Dit is een ingewikkeld traject en met wisselende inkomsten van het kind moeilijk uitvoerbaar.
In de verordening wordt voorgesteld om in dit soort situaties maar één inkomensgrens te hanteren en geen woningdeling toe te passen. Boven bedoelde inkomensgrens wordt alleen het meerdere gekort op de bijstandsuitkering van het gezin.

"Rechtvaardigheid"
Een voorbeeld in de voorgestelde toeslagenverordening (artikel 6).
De verlaging van schoolverlaters – door de invoering van de gezinsbijstand – niet te toe te passen als het gezin uit drie of meer meerderjarige gezinsleden bestaat.
Wordt de schoolverlatersverlaging wel toegepast dan is de gezinsbijstand te laag om in de algemene kosten van het bestaan te voorzien.

"Ontwikkelingen in de jurisprudentie"
Een voorbeeld in de voorgestelde maatregelenverordening Wwb (artikel 13, lid 2). De jurisprudentie heeft uitgemaakt dat in de periode voorafgaande aan de bijstandsverlening de regels van de Wwb – in het bijzonder de regels die betrekking hebben op de arbeidsverplichtingen – niet van toepassing zijn, als wel het algemeen geldende begrip "besef van verantwoordelijkheid".
In de nu voorgestelde verordening is dit geregeld, teneinde te voorkomen dat het artikel dat het naleven van de arbeidsverplichtingen regelt, tekortschiet.

"Geest van de wetgever"
De aanscherping van de Wwb doet een sterker beroep op de eigen verantwoordelijkheid en creëert een strenger bijstandsregiem. De voorgestelde standaardnormen van de op te leggen maatregelen zijn aanmerkelijk verhoogd en de klant wordt zoveel mogelijk aangesproken op houding en gedrag inzake de arbeidsverplichtingen en getoonde besef van verantwoordelijkheid om in eigen bestaan te voorzien.
Het opleggen van een maatregel is geen strafsanctie, waarbij het leedtoevoegend karakter voorop staat, maar een herstelsanctie, gericht op het (weer) in overeenstemming brengen van de hoogte van de bijstand en de mate waarin de klant voldoet aan de verbonden verplichtingen.